

KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund

Nr. 21.

6. December 1905.

21. Aarg.

Den hvide Slavehandel.

Den hvide Slavehandel — det vil sige Handel med unge Piger i utugtigt Øjemed. Ikke saaledes, at den unge Pige godvilligt indlader sig paa Handelen, frivilligt sælger sig selv; men saaledes, at hun lokkes og be-drages i et andet Menneskes Vold, der saa sælger hende imod hendes Vilje — oftest til Lidelser og Rædsler, som vel næppe lader sig tænke, i hvert Fald ikke beskrive.

Handel med Mennesker er saa gammel som Historien; Handel med Kvinder til Utugt er heller ikke af ny Dato; men Kampen imod dette det frygteligste af alt Slaveri er meget ny; den begynder først i de senere Aar at antage faste Former; men det burde vel være tilstrækkeligt, at der her blev raabt et kraftigt „Vagt i Gevær“ for at alle og enhver — især da enhver Kvinde — maatte føle det som en tvingende Nødvendighed at være med i denne Kamp paa den ene eller den anden Maade.

Kampen mod den hvide Slavehandel er *konfessionsløs* og *international*. I den staar Jøde og Hedning, Kristen og Fritænker, Katholik og Protestant Side om Side; her arbejder de forskellige Nationer sammen, og dette Samarbejde er den første og vigtigste Betingelse for at komme de hvide Slavehandlere til Livs.

I Løbet af de sidste faa Aar er der i de fleste evropæiske Hovedstæder bleven oprettet Nationalkomiteer til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel, og i 1899 blev der dannet et Centralbureau i London, hvoraf en Repræsentant fra hvert af de deltagende Lande skal være Medlem.

Den danske Komité til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel blev dannet i September 1902.

I Beretningen 1905 skrives der:

„Allerede i 1901 var det internationale Samarbejde naaet saa vidt, at der kunde sammenkaldes til et internationalt Møde i

Amsterdam, hvor man drøftede Betingelserne for en international Regeringskongres, der kunde fremkomme med Forslag til ensartede Foranstaltninger mod den hvide Slavehandel. Det lykkedes den bekendte franske Senator, Béranger, at formaa den franske Regering til at indbyde alle civiliserede Stater til at deltag i en Konference i Paris, Juli 1902. Paa denne Konference, hvor den danske Regering, lod sig repræsentere ved nu afdøde Oberst Ramsing, som herhjemme havde paataget sig Hvervet at danne en Nationalkomité, vedtoges en Række Forslag, dels til enslydende Lovbestemmelser, dels til administrative Forholdsregler. Disse Forslag er nu antagne af alle kontraherende Regeringer.“

De forskellige Nationalkomiteer er nu alle i fuld Virksomhed, og Resultatet siden 1899 foreligger bl. a. i Form af Fortegnelser over Personer, der er mistænkte eller straffede for Kvindehandel. En fransk Fortegnelse tæller 117 Navne, en tysk 163, de fleste med Signalement og 43 med Fotografier. En Del gaar igen under forskellige Navne. Hvor man har fanget en og anden af dem har Straffen været fra 1 Maaned til 3 Aars Fængsel, i nogle Tilfælde tillige Landsforvisning og i 1 Tilfælde Deportation til franske Kolonier.

De fleste store Dampskibsselskaber tager ved deres Skibspersonale aktivt Del i Arbejdet. Alle Landes Konsuler samarbejder beredvilligt med Nationalkomiteen. Overalt i større Byer — ogsaa herhjemme — hvor Underkomiteer ikke er oprettet, søges Tillidsmænd, navnlig i Havnebyer. I Spanien er der i næsten hver By oprettet Lokalkomiteer efter Dronningens Opfordring. I Konstantinopel er alle Landes Konsuler under den russiske Konsuls Forsæde traadt sammen for at yde samlet Modstand og Hjælp i denne Sag. Centralkomiteen i London er f. T. beskæftiget med Oprettelse af en Nationalkomité i Ægypten. I Buenos Aires, Kvindehandelens Hovedsæde, er nu en meget kraftig Komite.